

การพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยใช้แบบฝึกทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษ
ในชีวิตประจำวัน ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาการโรงแรม

นางสาวนฤมล จันทรเสนา

แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่องหัวข้อวิจัย : การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติ
ในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาการโรงแรม

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ จำนวน 17 คน กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวนคนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นข้อสอบคู่ขนาน จำนวน 60 ข้อ และเอกสารแบบฝึกทักษะการอ่านที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วย คือ Introduction ,On The Phone Asking and Giving Direction, Getting Information, Compliments and Complaints วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบการสอนแบบบทบาทสมมุติ สามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนที่สูงขึ้นแตกต่างกันที่ร้อยละ 35.47 และนักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกทักษะครบทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้ มีคะแนนรวมที่ ร้อยละ 57.20

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย นำมาซึ่งวิถีทางการสร้างมิตรไมตรีและความร่วมมือกันกับประเทศต่างๆทั่วโลก เป็นการพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น อีกทั้งได้เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี สังคมเศรษฐกิจ การเมืองการปกครองของประเทศอื่น ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งการเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆได้ง่ายและกว้างขวางขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552: 1)

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการจัดการอาชีวศึกษาเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจาก ทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกลงในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ในการฝึกทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ (กรมวิชาการ. 2545:1) เนื่องจาก ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษอย่างอัตโนมัติ (Automated Basic Skill) ดังที่ Ellen D. Gagne, Carol Walker Yeakovich and Frank R. Yekovich. (1993:178) กล่าวว่า ผู้ที่มี ความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีแต่ไม่สามารถที่จะโต้ตอบกับเจ้าของภาษาเมื่อถูกถามเรื่องเส้นทาง หรือ แม้แต่สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งนับว่าเป็นความล้มเหลวของการประมวลความรู้ (The Human Introduction Processing System) ของการเรียนรู้ การเรียนรู้ทางด้านภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ การพูด นักเรียนจำนวนไม่น้อย เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นมัธยมแต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน

หรือการเรียนรู้ระดับสูง จากการเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ยังไม่เป็นที่น่าพอใจผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์สภาพปัญหาซึ่งได้ผลดังนี้ คือ นักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อน คือ อ่าน ไม่ออก เขียนไม่ได้ สิ่งนี้เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ ผู้ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมองว่าภาษาอังกฤษยาก เรียนไม่ได้ เรียนไม่รู้เรื่อง ผู้ทำวิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่1 เพื่อนำวิธีการสอนมาแก้ปัญหาของผู้เรียนที่มีปัญหาด้านทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านทักษะการพูดเป็นการแก้ไขให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่สนุกสนานควบคู่กับการเรียนภาษาและกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดสนทนาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถเต็มศักยภาพของตนเอง นักเรียนสามารถนำเนื้อหา สาระความรู้ และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนมาใช้ ทั้งทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ที่นำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.2.1 พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ

1.2.2 เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด

รหัส วิชา 20000-1203 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่ลงทะเบียนเรียนรายการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 17 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 17 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

ตัวแปรต้น กิจกรรมการสอนทักษะการพูดสนทนาภาษาอังกฤษจากบทบาทสมมุติ

ตัวแปรตาม ผลคะแนนการสอบหลังเรียน (Post-test) ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ

1.3.2 เนื้อหาที่ผู้วิจัยศึกษาครั้งนี้ เลือกจากหน่วยการเรียนรู้ที่มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาทักษะการอ่านจำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ Introduction, On The Phone, Asking and Giving Direction, Getting Information, Compliments and Complaints

1.3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 17 คน จากกลุ่มประชากรที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 นักเรียนหมายถึง นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

1.5.2 กิจกรรมการพูด หมายถึง กิจกรรมการสอนทักษะการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่จัดกระบวนการเรียนการสอนแบบด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมติ ที่มีการเสนอข้อมูลด้วยตนเอง การบรรยายเหตุการณ์ และการสนทนา

1.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลคะแนนรวมจากคะแนนเก็บระหว่างภาค ที่นักเรียนได้รับการเรียน และการทำกิจกรรมการพูดสนทนา รวมกับคะแนนสอบปลายภาค

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีความเบื่อหน่ายน้อยลง

1.6.2 เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพในการเรียนการสอนด้านอื่นๆและ เป็นแนวทางในการคิดค้นรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดด้วยกิจกรรมการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติในรายวิชาการภาษาอังกฤษในชีวิตจริงสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกกล่าวตามหัวข้อต่อไปนี้ต่าง ๆ ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูด

- 2.1.1 ความหมายของการพูด
- 2.1.2 องค์ประกอบของการพูด
- 2.1.3 การพัฒนาทักษะการพูด
- 2.1.4 การสอนทักษะการพูด
- 2.1.5 การจัดกิจกรรมการสอนพูด
- 2.1.6 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

2.2 การจัดกิจกรรมการสอนแบบบทบาทสมมุติ

- 2.2.1 การจัดการเรียนรู้
- 2.2.2 ลักษณะเด่นของวิธีสอน
- 2.2.3 บทบาทของครูและผู้เรียนเมื่อใช้วิธีสอน
- 2.2.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้ด้วยวิธีสอน
- 2.2.5 การวัดและประเมินผลกิจกรรมการสอน

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 2.3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.4 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.5 คุณลักษณะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูด

2.1.1 ความหมายของการพูด

มีนักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้รัตนศิริลักษณ์ (2540 : 40) กล่าวว่าทักษะการฟัง พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายและสามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกับความต้องการในการสื่อความหมายของผู้พูดเบริน (Byrne 1986 : 36) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่าในความเป็นจริงความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟังเป็นลักษณะการสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟังฟีนอคชิโอโร และบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit 1983 : 140) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสมรวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกิริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์(www.ssru.ac.th 8)ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้กล่าวได้ว่า ทักษะการพูดและการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่าต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกันการพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ดังนั้น การพูดภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยมีการเลือกใช้สำนวน ถ้อยคำ ภาษา ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถสื่อความได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ในการสนทนา

2.1.2 องค์ประกอบของการพูด

ออลเลอร์ (Oller 1979 : 320-326) แบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 5 ด้าน คือ 1. สำเนียง 2. ศัพท์ 3. ไวยากรณ์ 4. ความคล่องแคล่ว 5. สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่นรูปทอ กว้างสวาสดี (2545 : 18) ได้แยกองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร คือ 1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) หมายถึงความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์โครงสร้างของคำ ประโยคตลอดจนการสะกดและการออกเสียง 2. ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น 3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูด และการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน (www.ssru.ac.th 9) 4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำพ้องคำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของการพูดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ จากองค์ประกอบหลายด้านดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้เกณฑ์ของออลเลอร์ (Oller 1979 : 320-326) มาเป็นแนวทางในการแบ่งองค์ประกอบของการพูด โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

- 1)การออกเสียง
- 2)คำศัพท์
- 3)ไวยากรณ์
- 4)ความคล่องแคล่ว
- 5) ความเข้าใจ

ทั้งนี้การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆแล้ว ผู้พูดควรพูดสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสนทนา

2.1.3 การพัฒนาทักษะการพูด

การพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ดังที่ เบิร์น (Byrne 1986 : 10-11) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ 1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์และ คำศัพท์ 2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้องส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่วการพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เรียน สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึง คือ 1. พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขา กำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลาโดยการจัดกิจกรรมต่างๆเป็นครั้งคราว เช่น เกมหรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้มากแค่ไหน 2. ในการฝึกควบคุมผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้รับการคลายเครียด 3. แสดงให้ผู้เรียนรู้อย่างไรที่จะได้สิ่งที่พวกเขาต้องการเพียงเล็กน้อยได้อย่างไร บางครั้งพวกเขาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เพราะว่าไม่มีภาษาที่แม่นยำอยู่ในใจ จึงจำเป็นต้องใช้การถอดความและการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลง(www.ssrui.ac.th 10)

สรุปว่า การพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และในขั้นต้นผู้สอนควรเน้นผู้เรียนในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษา ส่วนในขั้นสูงขึ้นไปนั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนเน้นในเรื่องของความคล่องแคล่วในการสนทนาและให้ผู้เรียนทราบว่าต้องมีการพัฒนาทางภาษาอยู่ตลอดเวลา

2.1.4 การสอนทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะการออกเสียงคำ วลี หรือประโยคซึ่งแสดงออกด้วยการเล่าอธิบาย สนทนาโต้ตอบกับบุคคลต่างๆหรือแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง สก็อต (Scott 1981 : 45) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้อย่างไรที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่จะพูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆกันหรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

การสอนทักษะการพูดมีขั้นตอน ดังนี้

1. ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องฝึกให้นักเรียนพูดและให้นักเรียนฟังจนกว่าเข้าใจว่าต้องทำอะไรอย่างไร
2. ครูพูดสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง
3. นักเรียนฝึกสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น
4. นักเรียนฝึกพูดสนทนาภายในกลุ่ม
5. ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล(www.ssru.ac.th 11)

การสอนตามแนวการสื่อสารรูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2545 : 18) ได้สรุปการพัฒนาการสอนตามแนวการสื่อสารดังต่อไปนี้การสอนตามแนวสื่อสารได้ถูกพัฒนาขึ้นในแถบอเมริกาเหนือและยุโรปในช่วงปี 1970 เพราะช่วงดังกล่าวมีผู้อพยพเข้าไปอาศัยอยู่ในยุโรปเป็นจำนวนมาก มีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่สองแบบเน้นหน้าที่และสื่อความหมาย (Functional National Syllabus Design) เพื่อช่วยให้ผู้อพยพสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในอเมริกาเหนือ ไฮม์ส์ (Hymes, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์ 2541 : 96) ได้ใช้คำว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) หมายถึง ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์หรือปะทะสังสรรค์กันทางสังคม (Social Interaction) ซึ่งความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญที่สุดคือความสามารถที่จะสื่อสารหรือเข้าใจคำพูดที่อาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่มีความหมายเหมาะสมกับสถานการณ์ที่คำพูดนั้นถูกนำมาใช้ โดยที่เซวignon (Savignon 1972 : 48) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching CLT) คือแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร

สรุปว่า ความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญคือความสามารถที่จะสื่อสารให้ได้ใจความที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาและความหมายของข้อความที่จะพูด พร้อมทั้งให้ผู้เรียนได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่ของเจ้าของภาษาใช้จริง

2.1.5 การจัดกิจกรรมการสอนพูด

การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจจัดบทเรียน การถามตอบบทสนทนาหรือการเล่าเรื่องการสอนอาจแบ่งเป็นขั้นตอนตามระดับจากง่ายไปหายาก เช่น การฝึกให้ตั้งคำถามและตอบคำถามหรือการฝึกพูดบทสนทนาวิธีสอนในปัจจุบันใช้การฝึกสนทนามากเพราะฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ในการสื่อสารความหมายกันจริงๆ ในการสร้างบทสนทนาภาษาอังกฤษควรใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆครูต้องอธิบายความหมายของคำศัพท์และสำนวนที่ผู้เรียนไม่รู้จำก่อนที่จะฝึกพูดบทสนทนาและการฝึกพูดการเล่าเรื่องควรใช้สถานการณ์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาถูกต้องตามสถานการณ์และเกิดความสนุกสนาน พยายามใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนฟิโนคิอาโร และบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit 1983 : 153) เสนอกิจกรรมต่างๆในการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้(www.ssru.ac.th 12)

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆนอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างๆจากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆในชั้นเรียนและให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆกันไป เช่นสถานการณ์ในร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นหัวข้อต่างๆ
9. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
11. ให้แสดงบทบาทสมมติ

กล่าวโดยสรุปว่าการจัดกิจกรรมการสอนพูดสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางการพูด เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความคล่องทางภาษากิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆเป็นต้น การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจสอนคู่กับทักษะการฟัง โดยมุ่งให้เกิดความสนุกสนานและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.6 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546: 15) กล่าวถึงการประเมินผลการพูด มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการคือพูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน วาเลตต์ (Valette 1977, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์ 2541: 181-184) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะพูดในชั้นสื่อสารไว้ 2 ลักษณะคือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดยการให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพเป็นสื่อ การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางและให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้นอาจจะให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด ให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็น (www.ssru.ac.th 13) ผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดแบบอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด ให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและการสัมภาษณ์เป็นวิธีที่เหมาะสมนิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุดฟินอคชิโอ (Finochiaro 1983 : 139-143) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ว่าให้พูดประโยคสั้นๆตามเทป ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพที่กำหนด ให้บรรยายเหตุการณ์ต่างๆ พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้และให้นักเรียนตอบคำถามในการสัมภาษณ์

สรุปว่า การประเมินผลการพูดจะต้องพิจารณาเลือกวิธีการทดสอบให้เหมาะสมกับผู้เรียนและจุดประสงค์ของการประเมิน นอกจากนี้จะต้องมีเกณฑ์การพิจารณาทักษะการพูดประกอบด้วย ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบการพูดโดยใช้การกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนนำเสนอ ทั้งเดี่ยว และเป็นคู่ โดยครูจะเป็นผู้ป้อนคำถามและสนทนากับผู้เรียน ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาทั้งในด้านการฟังและความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ถูกต้องและเหมาะสมการสร้างแบบประเมินทักษะการพูดการศึกษาการสร้างแบบประเมินระดับความสามารถทักษะการพูดจากเอกสารลำดับที่ 49/2545 สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษากรมวิชาการ (2545 : 245-258) เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูด (Speaking Skill) ตามแนวการวัดประเมินผลตามสภาพจริงมีประเด็นในการประเมินดังนี้

1. เกณฑ์ (Criteria) หรือแนวทางต่างๆที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้องการใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น
2. คำอธิบายระดับคุณภาพ (Rubrics) ของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่ามีความสำเร็จอยู่ในระดับใดจึงจะได้ตามเกณฑ์ในการประเมินนั้นอาจประเมินออกมาในลักษณะภาพรวมหรือประเมินแยกเป็นบางส่วนได้ซึ่งแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นควรยึด 4 แนวทางหลัก ได้แก่ เกณฑ์การปฏิบัติเกณฑ์ทางภาษา เกณฑ์

ทางวัฒนธรรมและเกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสารอัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 45-50) กล่าวว่า การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มี ความหมายชัดเจน การระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับความสามารถตามมาตราประเมินค่าและมาตราประเมินค่าที่นิยมใช้และนำมากล่าวถึงมี 4 แบบคือ

1. แบบของ Carroll เป็นการประเมินแบบ Nine point language Band System เพื่อกำหนดระดับการ แสดงออกในการส่งสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกันประกอบด้วย 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียน จนถึงระดับที่มีความสามารถเท่ากับเจ้าของภาษาคือระดับ 9 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดความหมายของระดับในการวัด

ระดับ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้องและมีลีลาภาษา ใช้ คำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก พูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจนและมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ที่ เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับพวกนักทวิภาษา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือมีข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราวแต่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้แต่ยังขาดความคล่องแคล่วและความ ถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิดหรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญๆ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ สามารถติดต่อสื่อสารทั่วๆไปได้แต่มักใช้ภาษาไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียงและไวยากรณ์แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกกลางคัน

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่าระดับเริ่มเรียน แต่ระดับทักษะไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกันได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวันสื่อสารได้เป็นคำๆ

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ดี ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

2. แบบของ Wilkins เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทยล้วนสามารถที่จะพูด บางข้อความหรือบางคำได้ในวงจำกัด เช่น พูด Good morning, Good bye ได้โดยที่เจ้าของภาษาผู้คุ้นเคยกับ การใช้ภาษาของคนต่างชาติพอฟังเข้าใจได้บ้าง และการใช้ภาษาอังกฤษสั้นๆนี้จำเป็นต้องใช้ท่าทางและมีมือ ประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ(www.ssru.ac.th 15)

ระดับที่ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำเพื่อบอกความต้องการของคนโดยแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีที่ผิด ไวยากรณ์และการออกเสียงบ่อยครั้งต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับที่ 3 สามารถพูดเรื่องทั่วๆ ไปได้โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ สร้างประโยคง่ายๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิดๆ และเสียงที่ใช้ยังแปร่งอยู่ มีการพูดซ้ำๆ อย่างไม่แน่ใจและเมื่อตอบคำถามต้องใช้เวลาคิดก่อนตอบเพื่อไม่ให้พูดผิดๆ จนเกินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังเพื่อให้เข้าใจได้

ระดับที่ 4 สามารถที่จะพูดเพื่อสื่อความหมายโดยให้ผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจน้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่องเพื่อการแสดงเหตุผลโต้แย้งและมักจะนิ่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกันยกเว้นว่ามีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัวและมักจะขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมีที่ผิดไวยากรณ์น้อยลงแต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิดๆ สำเนียงพูดยังคงสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิดเพราะนึกศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วยและยังต้องการให้ผู้ที่ตนพูดด้วยช่วยเป็นตอนๆ เมื่อพูดขัด

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ถึงแม้จะยังขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อนลึกซึ้ง ต้องคิดเตรียมก่อนพูดหรือหยุดที่พูดไว้เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ใจความดีกว่าเดิมมีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมากที่ผิดมักจะเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้ที่สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระชับขึ้น

ระดับที่ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ด้วยความคล่องแคล่วชัดเจน สามารถพูดโต้แย้ง พูดเน้นและพูดขยายความโดยเปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจและไม่ต้องช่วยผู้พูด ในการใช้ภาษาระดับนี้ผู้พูดมีที่ผิดไวยากรณ์ ใช้ศัพท์ผิดหรือน้ำเสียงแบบไทยๆ และสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยมีน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้ระดับที่ 7 พูดคล่องและชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ และในสถานการณ์ต่างๆ เหมือนเจ้าของภาษาพูดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้มักจะเป็นของผู้ที่ได้เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

3. แบบของ Foreign Service Institute เป็น scale การให้คะแนนความสามารถในการพูด (Oral proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทางสามารถถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ทำให้เข้าใจประโยคคำถามและบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับต่ำกว่าปกติ มีการพูดซ้ำๆ คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิดๆ อยู่แต่สามารถสื่อสารได้กับ

เจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดาๆ
ถามที่พักหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางชื่อของและบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้ในสังคมแต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคม
ในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพครอบครัวและเรื่องราวของตนเอง ส่วนการ
พูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่องยากๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาทั่วไป รู้
คำศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึกแต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังผิดอยู่บ้างแต่เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธี
ทำงานต่างๆในขั้นต้นได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการและแบบเป็น
กันเองในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพและวิชาการ สามารถอธิบายในหัวข้อที่สนใจและเฉพาะสาขาวิชาอย่างมี
เหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้คำศัพท์มากพอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาคำศัพท์ในขณะที่พูด
สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องแม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิด
ความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพเข้าใจและสนทนาใน
เรื่องประสบการณ์ของตนอย่างคล่องแคล่วโดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจนสามารถโต้ตอบได้ถูกต้องแม้จะอยู่ใน
สถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิวน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พูดเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ใน
ทุกรูปแบบ เช่น รู้ศัพท์มารวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

4. แบบของ Clark เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียน
โดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร ไว้ดังนี้
(www.ssru.ac.th 17)

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนานๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูดๆแล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ออแลอร์ (Oller 1979 : 320-323, อ้างใน ยุพเยาว์ เมืองหมด, 2548 : 10) ได้กำหนดประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อยๆ 6 ระดับความสามารถคือจากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม ดังนี้

ด้านการออกเสียง

- ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลายๆ ครั้งจึงเข้าใจ
- ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง
- ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้
- ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

- ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้
- ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้
- ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด
- ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ
- ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่ายๆได้

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการยืดอกเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่วไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่วไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องในการพูด

ระดับ 1 การพูดยังจะถูกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดหาคำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาช้ามากในเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวข้องกับสังคม การเดินทาง ยังต้องพูดให้ช้าๆและพูดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ต้องให้พูดช้าๆหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเองต้องการให้พูดช้าหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

Speaking Rubric (Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery, 2000) แบ่งประเภท

ความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูดแบ่งตามมาตรฐาน 4 ระดับ ดังนี้คือ

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อยๆ ทำให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ แต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟังเพื่อให้ได้ใจความที่ถูกต้อง
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ความพยายาม
4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูดทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสาร
2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อยๆทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร
3. ขณะที่พูดมีความลังเลอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง
4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง
2. ใช้คำศัพท์มากขึ้นแต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำซ้ำคำเดิมอยู่บ้างเล็กน้อยสามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้น มีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อยสามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลาย ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมสามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

ความถูกต้องและความเข้าใจ

1. พูดผิดและสื่อความหมายผิด ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้
2. พูดและสื่อความหมายผิดบ้าง ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้เท่าที่ควร
3. พูดและสื่อความหมายผิดบ้างเล็กน้อย เข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้บ้าง
4. พูดและสื่อความหมายได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสาร

ข้อความหรือใจความ

1. พูดประโยคสั้นๆและไม่สมบูรณ์ ใจความที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารได้
2. พูดโดยใช้โครงสร้างประโยคง่ายๆและขาดการขยายความ ใจความไม่ต่อเนื่องกันและไม่สมบูรณ์

3. ผู้ฟังต้องพยายามเชื่อมโยงประโยคที่ฟังให้มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ขาดการเชื่อมคำทำให้ข้อความไม่เชื่อมโยงกันเล็กน้อย
4. ผู้บรรยายข้อความอย่างมีรายละเอียดและน่าสนใจ ใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมทำให้ประโยคมีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน

ความสามารถในการเข้าใจ

1. ผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดต่อได้เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะ ไม่สามารถเข้าใจเมื่อพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย เข้าใจเฉพาะหัวข้อง่ายๆ เท่านั้น
2. ผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้แต่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อความ เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะอาจจะพูดติดขัดหรือหยุดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ไม่เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลายแต่สามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้บ้าง
3. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่สนทนา เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะจะพูดติดขัดบ้างเล็กน้อยแต่สามารถพูดต่อไปได้ เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้
4. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่สนทนาได้เป็นอย่างดี เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะสามารถพูดต่อไปได้โดยไม่ติดขัด

2.2 การจัดกิจกรรมการสอนด้วยเทคนิคสตอรีไลน์ (Story Line)

วิธีสอนแบบสตอรีไลน์ เป็นวิธีที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จะมีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือที่เรียกว่า กำหนดเส้นทางเดินเรื่อง โดยใช้คำถามหลักเป็นตัวนำ ผู้ทำให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นการเรียนตามสภาพจริง ที่มีการบูรณาการระหว่างวิชา เพื่อเป้าหมายพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

2.2.1 การจัดการเรียนรู้แบบ Story Line

ทิสนา แคมมณี (2546 : 54) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline นี้เป็นเทคนิคการสอนอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งคิดค้นและพัฒนาในสกอตแลนด์ โดย สตีฟเบล (Steve Bell) และ ซัลลี ฮาร์คเนส (Sallie Harkness) โดยมีแนวคิดหลักของทฤษฎี ดังนี้

1. การเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะบูรณาการ หรือเป็นสหวิทยาการ คือเป็นการเรียนรู้ที่ผสมศาสตร์หลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน เพื่อประโยชน์สูงสุดในการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวัน
2. การเรียนรู้ที่ดีเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นผ่านทางประสบการณ์ตรง หรือ การกระทำ หรือ การมีส่วนร่วมของผู้เรียนเอง
3. ความคงทนของผลการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนรู้หรือวิธีการที่ได้รับความรู้มา
4. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คุณค่าและสร้างผลงานที่ดีได้ หากมีโอกาสลงมือกระทำ

ดาร์กา วรณวิช (2549; 155) ได้กล่าวเพิ่มเติมแนวคิดของการจัดการเรียนรู้ แบบ Story Line หรือที่เรียกว่า “การเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง ” ไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้
2. การบูรณาการหลักสูตร องค์ความรู้ ทักษะการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ จากหลากหลายสาขาวิชา มีลักษณะเป็นการเรียนแบบบูรณาการสหวิทยาการ

3. การเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติจริงในสถานการณ์ต่างๆ
4. การเรียนรู้ผ่านกระบวนการกลุ่ม โดยส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative learning)
5. การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองอย่างเต็มศักยภาพ
6. การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนมุ่งพัฒนาการคิดอย่างมี

วิจารณ์ญาณ (Critical thinking) และทักษะการตัดสินใจ (Decision making skill) ผ่านกิจกรรมต่างๆ

7. ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) องค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยการค้นพบ (Discover) คำตอบ จากคำถามหลักที่ครูกำหนดขึ้น

8. การเชื่อมโยงองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้จากห้องเรียนออกไปสู่ชุมชนและชีวิตจริงของผู้เรียน
9. ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ สนุกสนาน มีชีวิตชีวา มีความสุข และตระหนักในคุณค่าของการจัดการเรียนรู้

2.2.2 ลักษณะเด่นของวิธีสอนแบบ Storyline

1. กำหนดเส้นทางการเดินเรื่อง (Storyline) และจัดเรียงเป็นตอนๆ (Episode) ด้วยการใช้คำถามหลัก (Key Questions) เป็นตัวกำหนดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้

2. เน้นการใช้กิจกรรม (Activity Based Approach) ให้สอดคล้องกับคำถามหลัก และเนื้อหาการผูกเรื่อง ซึ่งมีดังนี้

- 1) ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด
- 2) ยึดกลุ่มเป็นแหล่งความรู้ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน
- 3) ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นกระบวนการควบคู่กับความรู้
- 4) เน้นการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3. เน้นให้ผู้เรียนสร้าง (Construct) ความรู้ด้วยตนเอง โดยมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่าง กระตือรือร้น เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถพัฒนาผู้เรียน ทั้งด้านสติปัญญา (Head) ด้านอารมณ์ เจตคติ (Heart) และด้านทักษะปฏิบัติ (Hands) เป็นวิธีสอนที่ให้อำนาจแก่ ผู้เรียน (Learner Empowerment) คือ ให้โอกาสสร้างความรู้หรือปรับแต่ง โครงสร้างความรู้ด้วย ตนเองอย่างเป็นอิสระ และแสดงถึงกระบวนการในการได้มาซึ่งความรู้นั้นๆ รับผิดชอบต่อ ความรู้ที่สร้างขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Long Life Learning)

4. เป็นการเรียนตามสภาพจริง (Authentic Learning) มีการบูรณาการระหว่างวิชา (Integration)
5. มีเหตุการณ์ (Incidents) เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขปัญหาและเรียนรู้
6. แต่ละเรื่อง หรือแต่ละเหตุการณ์ที่กำหนด ต้องมีการระบุสิ่งต่อไปนี้ หรือมีองค์ประกอบต่อไปนี้

- 1) กำหนดฉาก โดยระบุสถานที่และเวลาโดยเฉพาะ
- 2) ตัวละคร อาจเป็นคนหรือเป็นสัตว์
- 3) วิธีการดำเนินชีวิตเพื่อใช้ศึกษา
- 4) ปัญหาที่รอการแก้ไข

2.2.3 บทบาทของครูและผู้เรียนเมื่อใช้วิธีสอน

บทบาทของครู

- 1.เป็นผู้เตรียมการ ในเรื่องต่างๆ ได้แก่

- 1) กรอบแนวคิดของเรื่องที่จะสอน โดยเขียนเส้นทางการเดินเรื่อง และกำหนดเรื่องเป็นตอนๆ (Episode) โดยแต่ละหัวข้อเรื่องในแต่ละตอนได้จากการบูรณาการ

- 2) เตรียมคำถามสำคัญหรือคำถามหลัก เพื่อใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์และลงมือปฏิบัติ

- 2.เป็นผู้อำนวยความสะดวกระหว่างการเรียนการสอน เช่น

- 1) เป็นผู้นำเสนอ (Presenter) เช่น นำเสนอประเด็น ปัญหา เหตุการณ์ในเรื่องราวที่จะสอน
- 2) เป็นผู้สังเกต (Observer) สังเกตขณะผู้เรียนตอบคำถาม ถามคำถาม ปฏิบัติกิจกรรม รวมทั้ง

สังเกตพฤติกรรมอื่นๆ ของผู้เรียน

- 3) เป็นผู้ให้กระตุ้น (Motivator) กระตุ้นความสนใจ ผู้เรียน เพื่อให้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่าง

แท้จริง

- 4) เป็นผู้ให้การเสริมแรง (Reinforcer) เพื่อให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้

- 5) เป็นผู้แนะนำ (Director)

- 6) เป็นผู้จัดบรรยากาศ (Atmosphere Organizer) ให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีทั้งด้าน

กายภาพและด้านจิตสังคม เพื่อให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข

- 7) เป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflector) ให้การวิพากษ์วิจารณ์ข้อดี ข้อบกพร่อง เพื่อให้

พฤติกรรมคงอยู่ หรือปรับปรุงแก้ไข พฤติกรรมการเรียน

- 8) เป็นผู้ประเมิน (Evaluator) ควรมีการประเมินผลเป็นระยะๆ ประเมินกระบวนการ (Process)

พฤติกรรมระหว่างหาความรู้ (Performance) และประเมินผลงาน (Product) ซึ่งอาจเป็นองค์ความรู้ และ/หรือ ผลงาน

- 3.เน้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการ (Process Oriented) มากกว่าเนื้อเรื่อง เนื้อหาสาระ (Content Oriented)
- 4.เน้นการบูรณาการระหว่างวิชา (Integration) หรือผสมผสานระหว่างวิชาในหลักสูตร (Interdisciplinary)
- 5.เป็นแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้แหล่งหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนซักถาม ปรึกษาเพื่อค้นคว้าหาความรู้
- 6.เป็นผู้ริเริ่มประเด็น ปัญหา เหตุการณ์ในเรื่องราวที่จะสอน และต้องจัดกิจกรรมเพื่อจบลงด้วยความ
ตื่นเต้น ความพอใจ ทั้งครู ผู้เรียน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และคนในชุมชน เป็นต้น
บทบาทของผู้เรียน
 1. เป็นผู้ศึกษาค้นคว้าปฏิบัติด้วยตนเองในทุกเรื่องตามที่ครูกำหนด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้
 2. ดำเนินการเรียนด้วยตนเอง เพื่อให้การเรียนสนุกสนาน ตื่นเต้น มีชีวิตชีวา และทำท่ายอยู่ตลอดเวลา
 3. มีส่วนร่วมในการเรียนทั้งร่างกาย จิตใจและการคิด ในทุกสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้น อย่างเป็นธรรมชาติ
เหมือนสถานการณ์ในชีวิตจริง
 4. เรียนทั้งในห้องเรียน (Class) และในสถานการณ์จริง (Reality) เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม
 5. ตอบคำถามสำคัญ หรือคำถามหลัก (Key Questions) ที่ครูกำหนดจากประสบการณ์ของตนเอง หรือ
ประสบการณ์ในชีวิตจริง
 6. มีความกระตือรือร้น ว่องไว ในการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เช่น สามารถจำ พิจารณา ทำตาม
คำแนะนำของครูได้อย่างดี
 7. ทำงานด้วยความร่วมมือร่วมใจ อาจจะทำงานเดี่ยว เป็นคู่ เป็นกลุ่ม ได้ด้วยความเต็มใจและด้วยเจตคติที่
ดีต่อกัน
 8. มีความสามารถในการสื่อสาร เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน มีทักษะสังคม รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่าง
เพื่อนในกลุ่ม เพื่อนในกลุ่มอื่นๆ และกับครู
 9. เป็นผู้มีความสามารถแก้ปัญหา คิดริเริ่มสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์
 10. เป็นผู้สามารถสร้างความรู้ (Construct) ด้วยตนเอง และเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ที่สามารถ
นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.2.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบสตอรีไลน์

1. เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนจำได้ถาวร (Retention) ซึ่งการเรียนแบบนี้ต้องเริ่มต้นด้วยการ
ทบทวนความรู้เดิม และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
2. ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน (Participate) ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม เป็นการพัฒนา
ทั้งตัว
3. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามประสบการณ์ชีวิตของตน และเป็นประสบการณ์จริงในชีวิตของ
ผู้เรียน

4. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่มีการเบื่อหน่าย
5. ผู้เรียนจะได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด เป็นการเรียนรู้ด้านธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง วิถีชีวิต ผสมผสานกันไป อันเป็นสภาพจริงของชีวิต
6. ผู้เรียนจะได้พัฒนาความคิดระดับสูง คิดไตร่ตรอง คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิด แก้ปัญหา คิดริเริ่ม คิดสร้างสรรค์
7. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ตั้งแต่ 2 คน 4 คน 6 คน รวมทั้งเพื่อนทั้งห้องเรียน ขึ้นอยู่กับลักษณะกิจกรรม เป็นการพัฒนาให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์
8. ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวสู่สิ่งไกลตัว เช่น เรียนตัวของเรา บ้านของเรา ครอบครัวของเรา ชุมชนของเรา ประเทศของเรา และประเทศเพื่อนบ้าน เป็นไปตามระดับสติปัญญาของผู้เรียน
9. ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกสนาน เห็นคุณค่าของงานที่ทำ และงานที่นำไปนำเสนอต่อเพื่อนต่อชุมชน ทำให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2.5 การวัดและประเมินผลกิจกรรมการสอนแบบสตอรีไลน์

การวัดและประเมินผลในกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ Story Line เป็นการประเมินจากการสังเกตหรือประเมินจากผลงาน หรือชิ้นงานของนักเรียน ผู้สอนต้องเก็บข้อมูลแล้วแปลออกมาเป็นคุณภาพ เช่นการประเมินจากการจัดนิทรรศการและผลงานที่รวบรวมในแฟ้มสะสมผลงาน อาจให้นักเรียนเลือกผลงานที่นักเรียนพอใจ พร้อมอธิบายเหตุผลที่เลือกผลงานชิ้นนั้นมาประเมิน ความก้าวหน้าของพัฒนาการเด็ก โดยมีข้อคิดในการประเมิน ดังนี้

1. ประเมินเป็นระยะ
2. ครูควรมองการประเมินผลของเด็กในเชิงบวก
3. ให้เด็กมีโอกาสด้านการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชิ้นงานที่นักเรียน ชอบ ไม่ชอบ หรือชิ้นงานที่เขาภูมิใจ
4. ไม่ควรเปรียบเทียบผลงานเด็กกับเพื่อนๆ

หัวใจของการจัดกิจกรรมแบบ Story Line คือการใช้คำถามเพื่อนำไปสู่ “ การคิดที่มีประสิทธิภาพ ” ลักษณะการสอนแบบ Story Line ที่พบโดยทั่วไปจึงมีลักษณะ ใช้การตั้งคำถาม เป็นตัวเดินเรื่อง เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ มีการปฏิบัติและการเสริมแรง เป็นการเรียนการสอนแบบ บูรณาการ พัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพการเรียนรู้ และ เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนั้นบรรยากาศในการเรียนรู้จึงเป็นแบบกัลยาณมิตร นักเรียนเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ประสพผลสำเร็จส่งผลต่อการยอมรับตัวเองและเกิดความภาคภูมิใจในผลงานที่ได้ ซึ่งคุณลักษณะข้างต้นจะเอื้อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ต่อ โรงเรียน และรักที่จะเรียนรู้ ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญของเด็กที่ประสพผลสำเร็จใน การเรียนรู้พึงมี

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) พวงแก้ว โคจรานนท์ (2530: 25) ได้กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความเข้าใจความสามารถและทักษะวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่างๆ ได้แก่ ระดับสติปัญญา การคิด การแก้ปัญหาต่างๆของเด็ก ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการรายงานทั้งเขียนและพูด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนทำการบ้านในแต่ละรายวิชา

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 29) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า คือคุณลักษณะรวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆของสมรรถภาพทางสมอง

สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะความสามารถและประสบการณ์ของบุคคลที่เกิดจากการเรียนการสอน และเป็นผลให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วาริ ว่องพินัยรัตน์ (อ้างถึงใน สิริพร ศรีแก้ว, 2556: 34)การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดว่านักเรียนมีพฤติกรรมต่างๆตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด เป็นการตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งเกิดจากการได้รับการฝึกฝนอบรมในช่วงที่ผ่านมา ก่อนมีการวัดผลสัมฤทธิ์ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิธีการสอน ดังนี้

การวัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในรูปของการกระทำจริง

การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมทางความสามารถด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

นอกจากนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2545: 53) ได้ให้ความหมายของคำว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชา อาจจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดจุดประสงค์คือหัวใจสำคัญของแบบทดสอบ

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม หมายถึงแบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งสามารถจำแนกผู้เรียนตามความเก่งหรืออ่อนได้ดี การออกข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่วิเคราะห์ไว้ในตารางวิเคราะห์ จึงเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชานั้น สามารถวัดได้ 2 แบบ คือ การวัดด้านการปฏิบัติและการวัดด้านเนื้อหาว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด และการออกแบบทดสอบสามารถกำหนดให้เป็นแบบทดสอบได้ทั้งแบบอิงเกณฑ์ หรืออิงกลุ่ม

2.3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วารี ธีรจิตร(อ้างถึงใน สิริพร ศรีแก้ว, 2556: 38) กล่าวว่า ในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแนวคิดที่สำคัญได้แก่ เพื่อวัดตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ซึ่งจำแนกเป็น 6 ประเภท คือ

1. ความรู้ (knowledge) เป็นเรื่องที่ต้องการรู้ว่า ผู้เรียนระลึกได้ จำข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงได้เพราะข้อเท็จจริงนั้นมีคุณค่าต่อการเรียนรู้
2. ความเข้าใจ (Comprehension) แสดงถึงระดับความสามารถด้านการแปลความ การตีความ และขยายความในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ได้ เช่น การจับใจความได้ อธิบายความหมาย และขยายเนื้อหาได้
3. การนำไปใช้ (Application) ต้องอาศัยความเข้าใจเป็นพื้นฐานในการตีความของข้อมูล เมื่อต้องการทราบว่าข้อมูลนั้นมีประเด็นสำคัญอะไรบ้าง และรู้จักการเปรียบเทียบแยกแยะความแตกต่าง พิจารณานำข้อมูลไปใช้โดยให้เหตุและผลได้
4. การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นทักษะทางปัญญาระดับสูง จะเน้นการแยกแยะข้อมูลออกเป็นส่วนย่อยๆ และพยายามมองหาส่วนประกอบที่มีความสัมพันธ์กันแล้วนำมาจัดรวบรวม
5. การวิเคราะห์ (Synthesis) การนำเอาองค์ประกอบต่างๆ ที่แยกกันอยู่มารวมเข้ากันให้เป็นรูปแบบใหม่ ถ้าสามารถสังเคราะห์ได้ ก็สามารถประเมินได้
6. การประเมินค่า (Evaluation) เป็นการใช้เกณฑ์ และมาตรฐานเพื่อพิจารณาว่า จุดมุ่งหมายที่ต้องการนั้นบรรลุผลหรือไม่ การที่ผู้เรียนสามารถประเมินค่าได้ ต้องอาศัยเกณฑ์ หรือมาตรฐานเป็นแนวทางในการตัดสิน

2.3.4 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เนื่องจากการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์ ผู้ศึกษาจึงค้นคว้าในเรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์เพียงอย่างเดียว

บุญชม ศรีสะอาด (2545: 59-61) กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์ ดำเนินการตาม ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์ คือการศึกษาเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสิ่งที่จะต้องวัด แต่ละหัวข้อว่า ต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมหรือสมรรถภาพอะไร กำหนดออกมาให้ชัดเจน
2. กำหนดพฤติกรรมย่อยที่ออกข้อสอบ จะพิจารณาว่าจะวัดพฤติกรรมย่อยอะไรบ้าง อย่างละกี่ข้อ พฤติกรรมย่อยดังกล่าว คือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั่นเอง เมื่อกำหนดจำนวนข้อที่ต้องการจริงเสร็จแล้ว ต้อง พิจารณาว่าจะออกข้อสอบเกินเท่าใด ทั้งนี้หลังจากนำไปทดลองใช้และวิเคราะห์คุณภาพของข้อสอบรายข้อแล้ว จะต้องตัดข้อที่มีคุณภาพไม่เข้าเกณฑ์ออก ข้อสอบที่เหลือจะได้ไม่น้อยกว่าจำนวนที่ต้องการจริง
3. กำหนดรูปแบบของข้อสอบและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ คือการตัดสินใจว่าจะใช้คำถาม รูปแบบใด และศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบเพื่อนำไปใช้ในการเขียนข้อสอบจริง
4. เขียนข้อสอบ คือ การลงมือเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมตามตารางที่กำหนด จำนวนข้อสอบของแต่ละจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และใช้รูปแบบเทคนิคการเขียนตามที่ศึกษา
5. ตรวจสอบข้อสอบ คือ การนำข้อสอบที่เขียนเสร็จแล้วมาตรวจสอบอีกครั้ง โดยพิจารณาความ ถูกต้องตามหลักวิชา ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่ายหรือไม่ และควรมีตัวถูกตัวลวง
6. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ นำจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และ ข้อสอบที่วัดแต่ละจุดประสงค์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล และด้านเนื้อหา จำนวนไม่ต่ำกว่า 3 คนพิจารณา ข้อสอบว่ามีความตรงกับจุดประสงค์หรือไม่ ควรพิจารณาให้เหมาะสม
7. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง คือ การนำแบบทดสอบทั้งหมดที่ผ่านการพิจารณาว่าเหมาะสม เข้าเกณฑ์ในขั้นที่ 6 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับแบบทดสอบ วิธีตอบ จัดวางรูปแบบพิมพ์ให้ เหมาะสม แล้วจึง
8. ทดลองใช้ วิเคราะห์คุณภาพ ปรับปรุง
9. พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริงโดยเน้นรูปแบบการพิมพ์ที่ประณีต มีความถูกต้อง มีคำชี้แจงที่ ละเอียด แจ่มแจ้งเข้าใจง่าย

2.3.5 คุณลักษณะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

ชาวาล แพร์ตกุล (อ้างถึงใน สิริพร ศรีแก้ว, 2556: 37) กล่าวถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี ไว้ดังนี้

1. ต้องเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติที่ทำให้ผู้ใช้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง คือ แบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามความมุ่งหมาย
2. ต้องยุติธรรม (Fair) คือ โจทย์คำถามทั้งหลายต้องไม่มีช่องทางให้เด็กเดาคำตอบได้ ไม่เปิดโอกาส ให้เด็กเกียจคร้าน หรือคนที่ดูตำราสามารถตอบคำถามได้ดี

3. ต้องถามลึก (Searching) สามารถวัดความลึกซึ่งของวิทยาการตามแนวดิ่งมากกว่าการวัดตามแนวกว้าง ว่ารู้มากน้อยเพียงใด
 4. ต้องขี้ขลาด (Exemplary) คำถามมีลักษณะท้าทาย ชักชวนให้เด็กสอบแล้วมีความอยากรู้ที่จะค้นคว้าต่อไป
 5. ต้องจำเพาะเจาะจง (Definite) เด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัดว่าคำถามถึงอะไร หรือให้คิดอะไร ไม่คลุมเครือ
 6. ต้องเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึงคุณสมบัติ 3 ประการ คือ
 - 6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำตอบ
 - 6.2 แจ่มชัดในวิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน
 - 6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของข้อความ
 7. ต้องมีประสิทธิภาพ (Efficiency) สามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุดภายใต้การใช้เวลาแรงงาน และเงินน้อยที่สุดด้วย
 8. ต้องยากพอเหมาะ (Difficulty)
 9. ต้องมีอำนาจจำแนก (Discrimination) สามารถแยกเด็กออกเป็นประเภทได้ทุกระดับ ตั้งแต่เด็กที่เรียนอ่อนสุดถึงเก่งสุด
 10. ต้องเชื่อมั่นได้ (Reliability) ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ไม่แปรผัน
- สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละวิชานั้น สามารถวัดได้ 2 แบบ คือ การวัดด้านการปฏิบัติ และการวัดด้านเนื้อหาตามจุดประสงค์ ลักษณะวิธีในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแนวคิดที่สำคัญได้แก่ การเขียนข้อสอบวัดตามการจัดประเภทจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ของ Bloom ซึ่งจำแนกเป็น 6 ประเภท คือ ความรู้ (knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) การนำไปใช้ (Application) การวิเคราะห์ (Analysis) การวิเคราะห์ (Synthesis) และการประเมินค่า (Evaluation) อีกทั้งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ยังต้องมีความเที่ยงตรง มีประสิทธิภาพ มีอำนาจจำแนก และเชื่อมั่นได้

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทั้งในและต่างประเทศมีดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

ทองฉัตร ไกรนุ่น (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการปฏิบัติตนเป็นชาวพุทธที่ดี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่จัดการเรียนรู้ วิธีสตอรี่ไลน์. การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่องการปฏิบัติตนเป็นชาวพุทธที่ดี ด้วยการจัดการเรียนรู้วิธีสตอรี่ไลน์ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2555 ซึ่งได้เลือกแบบเฉพาะเจาะจง 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้สตอรี่ไลน์และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติตนเป็นชาวพุทธที่ดีการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ใช้ ในการหาค่าลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างคือหาค่าเฉลี่ย (Mean) หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ใช้ t-test

แว่นแก้ว พันภัย (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่อง เศรษฐศาสตร์ในครอบครัว โดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์ กับ การสอนแบบเกมสถานการณ์จำลอง โดยผลการศึกษาพบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2. ความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยการสอนกับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

มณเฑียร พิมพ์ไกร (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบ กับการสอนตามคู่มือครู โดยผลการศึกษาพบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบ กับการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ Storyline แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

Butzow (1991 : 1850A) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย การสอนรูปแบบสตอรี่ไลน์และวิธีการสอนแบบปกติที่มีผลต่อแนวความคิดรวบยอดของวิทยาศาสตร์ ในนักเรียนระดับเกรด 3 ซึ่งแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 144 คน เรียนด้วยการสอนวิธีสตอรี่ไลน์และกลุ่มควบคุม จำนวน 84คน เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า "ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนวิธีสตอรี่ไลน์ และกลุ่มที่เรียน ด้วยการสอนแบบปกติ ดังนั้นการสอนวิธีสตอรี่ไลน์จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ ในการจัดการเรียนการสอนได้เหมือนวิธีการเรียนการสอนแบบปกติ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบการสอนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น และทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์ เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นักเรียนได้ฝึกทักษะจากกระบวนการทางภาษา เป็นขั้นเป็นตอน โดยเริ่มสิ่งที่ย่ไปสู่สิ่งยาก จากสิ่งที่รู้แล้วไปสู่องค์ความรู้ใหม่ เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนจึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียนสูงขึ้น จากผลการ วิจัยดังกล่าว ผู้ศึกษาค้นคว้ามในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจเกี่ยวกับการจัดการการสอนโดยเน้นทักษะการพูดสนทนา ด้วยรูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ มาทดลองใช้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติ ในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบ บทบาทสมมุติ และ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนแบบคู่ขนาน จากหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ และแบบทดสอบปลายภาคเรียน จำนวน 40 ข้อ

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบที่ลงทะเบียนเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 17 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบที่ลงทะเบียนเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568จำนวน21 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

3.1.3 ตัวแปรที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นทักษะการพูด ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง Introduction , On The Phone, Asking and Giving Direction,Getting Information Compliments and Complaint
2. แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนแบบคู่ขนานประจำหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้
3. แบบทดสอบปลายภาคเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 ข้อ

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นทักษะการพูดด้วยการสอน และจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 ข้อ

3.2 วิธีดำเนินการวิจัย

- 3.2.1 ครูจัดให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 50 ข้อ ในสัปดาห์ที่ 1
- 3.2.2 จัดทำแผนการสอน และจัดการเรียนการสอนโดยเน้นทักษะการพูด การสนทนา ตามเนื้อหา ที่มี การจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบโดยการกำหนดเนื้อเรื่องให้เป็นขอบเขตในการสร้างบทสนทนา เพื่อให้นักเรียนรู้จักการจัดลำดับขั้นของเรื่องราวที่จะพูด นำเสนอ หรือสนทนาโต้ตอบกัน ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง I1.Introduction , On The Phone, Asking and Giving Direction,Getting Information Compliments and Complaint
- 3.2.3 จัดให้มีการสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนตลอดเนื้อหา โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน
- 3.2.4 นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนเปรียบเทียบกับผลคะแนนก่อนการเรียน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 เป็นแบบทดสอบคำตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีคำถามที่ครอบคลุมจุดประสงค์ และคำอธิบายรายวิชา เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนทั้งก่อนการเรียน และหลังเสร็จสิ้นการเรียน

3.4 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้วัดความรู้ของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งมีขั้นตอนและวิธีการสร้างดังนี้

- 3.4.1 ศึกษาเนื้อหาจากหลักสูตรและแผนการเรียนการสอน
- 3.4.2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตร และเอกสารประกอบการเรียน
- 3.4.3 สร้างแบบทดสอบ แบบปรนัย 5 ตัวเลือก เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนการเรียนรายวิชา และหลังเสร็จสิ้นการเรียน จำนวน 40 ข้อ โดยพิจารณาจากความสำคัญของเนื้อหา
- 3.4.4 นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบในด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา จำนวน 3 คน ประกอบด้วย

1. นางสาวนันทพัทธ์ พุกประยูรรัตน์
2. นางสาวสุธาทิพย์ ลิ่นทอง
3. นางสาวพรทิพย์ แก้วแว่น้อย

3.4.5 หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบ โดยสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ดังนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

R = คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

กำหนดคะแนนของผู้เชี่ยวชาญเป็น +1 หรือ 0 หรือ -1 ดังนี้

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

เกณฑ์ขั้นต่ำของค่า IOC ที่ยอมรับได้เท่ากับค่าที่เกินครึ่งหนึ่งของผู้เชี่ยวชาญหารด้วยจำนวน

ผู้เชี่ยวชาญ คือ $\frac{3}{5}$ เท่ากับ 0.60

เกณฑ์ขั้นสูงของค่า IOC คือ $\frac{5}{5}$ เท่ากับ 1

ค่า IOC ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละข้อที่ยอมรับได้ ก็มียกตั้งแต่ 0.6-1

3.4.6 เลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการหาประสิทธิภาพแล้ว โดยผู้ศึกษาได้

พิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าคะแนนตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองเพื่อเน้นทักษะการพูด โดยใช้รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบ Story line ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง

1.Introduction , On The Phone, Asking and Giving Direction,Getting Information Compliments and Complaint และศึกษาพัฒนาการด้านทักษะการพูด และการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยให้คะแนนด้วยเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (Rubric Scoring) ในส่วนของคะแนนเก็บระหว่างภาค

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบทดสอบทั้งก่อนเรียน และหลังเรียน หลังจากที่ได้จัดการเรียนการสอนโดยเน้นทักษะการพูดด้วยการจัดกระบวนการเรียนการสอน ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง 1.Introduction , On The Phone, Asking and Giving Direction,Getting Information Compliments and Complaint

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดรูปแบบการสอน ด้วยกิจกรรมการสอนแบบบทบาทสมมุติและ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียน

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสอนรูปแบบ จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียน

ตารางที่ 4.1 ส่วนต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยใช้กิจกรรมการสอนแบบบทบาทสมมุติ

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ยของคะแนน	ค่าเฉลี่ยของผลต่าง	ร้อยละของผลต่าง
ก่อนการเรียน	8.24	11.57	23.14
หลังการเรียน	19.81		

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ก่อนการเรียนและหลังการเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบ สามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังการเรียนที่สูงขึ้นแตกต่างกันที่ร้อยละ 23.14

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมุติ ตามหน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

Unit 1 เรื่อง Introduction

Unit 2 เรื่อง On The Phone

Unit 3 เรื่อง Asking and Giving Direction

Unit 4 เรื่อง Getting Information

Unit 5 เรื่อง Compliments and Complaints

ตารางที่ 4.2 ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนการอ่านในใบงานประจำหน่วยการเรียนรู้ 5 หน่วย

นักเรียน 19 คน	Unit 1	Unit 2	Unit 3	Unit 4	Unit 5	คะแนนรวมเฉลี่ย	ร้อยละ
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	7.81	4.62	7.52	7.142	7.33	34.43	68.86

จากตารางที่ 4.2 แสดงผลการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมุติเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยได้จัดมอบหมายโครงเรื่องที่เป็นตัวอาในการสร้างบทสนทนา แล้วให้นักศึกษาฝึกการสร้าง โครงเรื่องด้วยตนเอง แล้วนำเสนอในรูปแบบการสนทนา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 68.86

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ครั้งนี้ สรุปผลการวิจัย และมีข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่ลงทะเบียน เรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่ลงทะเบียนเรียนในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 17 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 21 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบ คำตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

2.2 แบบฝึกทักษะการพูด ของหน่วยการเรียนรู้จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเน้นการฝึกทักษะด้านการพูดสนทนาด้วยกำหนดเรื่องราว เพื่อให้ง่ายต่อการจำเนื้อหาให้ถูกต้อง โดยมีเนื้อหาสอดคล้องกลับสาระการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากคะแนนการสนทนา จำนวน 5 ชิ้นงานของหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ จัดสัดส่วนคะแนน เป็นหน่วยละ 10 คะแนน จากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 19 คน การประเมินคะแนน ดำเนินการโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดแบบ Rubric Scoring นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเพื่อสรุปวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียน จากนั้นเมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียนทั้งหมด จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ จำนวน 40 ข้อ แล้วนำผลคะแนนมาหาค่าความต่างกับคะแนนแบบทดสอบการเรียนรู้ แล้วจึงเพื่อหาค่าเฉลี่ย เพื่อดูผลของการพัฒนาทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าร้อยละของคะแนนรวมจากคะแนนที่นักเรียนสนทนา หรือพูดนำเสนอตามแบบฝึกการพูด
2. เปรียบเทียบคะแนนก่อนการเรียน (Pretest) กับคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน (Post Test) ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 โดยหาค่าเฉลี่ย

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 17 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อเน้นทักษะการพูด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนที่สูงขึ้นแตกต่างกันที่ร้อยละ 23.14

2. ผลการศึกษาศามารถในการพูด และสนทนาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการสอนแบบ พบว่านักเรียนบทบาทสมมติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้ ที่ร้อยละ 68.86

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา 20000-1201 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 17 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนสอนเอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน คือ 1) วางแผนและเตรียม คือการจัดทำแผนการสอน ออกแบบแบบฝึกการพูดให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน 2) ขั้นผู้เรียนทำความเข้าใจซึ่งครูจะเน้นที่วิธีการพูดสนทนา โดยนึกถึงการดำเนินเรื่อง 3) ขั้นฝึก ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกพร้อมกันทั้งห้อง โดยการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเรื่องราว และมีการลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง 4) ขั้นผลงาน กิจกรรมขั้นนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นคว้าเรื่องที่สนใจจะสนทนาหรือพูดด้วยตนเอง โดยจับคู่กับเพื่อน ผู้เรียนต้องสามารถลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องได้ แล้วจึงพูด สนทนาตามลำดับขั้นตอนก่อนหลัง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการการพูดมากยิ่งขึ้น และ 5) ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นนี้ ครูประเมินผลความก้าวหน้าด้านการพูด ด้วย Rubric Scoring และสังเกตการทำงานในห้องเรียนเป็นการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

วิธีการวัดผลนั้น ครูผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบคู่ขนาน ลักษณะเช่นนี้อาจทำให้นักเรียนสามารถจำข้อคำถามของแบบทดสอบได้ และมีการพัฒนาความรู้ตามแนวทางของแบบทดสอบ เมื่อมีการทำแบบทดสอบหลังเรียนใหม่อีกครั้งจึงสามารถทำคะแนนได้มาก สอดคล้องกับมณฑิร พิมพไกร (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติกับการสอนตามคู่มือครู โดยผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีสอนกับการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนวิชาภาษาไทย

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการให้เข้ากับสภาพสังคมในปัจจุบัน
2. ควรส่งเสริมการนำความรู้มาประยุกต์ใช้ และนำเสนอในกิจกรรมการแสดงผลงาน และนิทรรศการต่างๆ

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เปรียบเทียบวิธีการสอนในรูปแบบต่างๆ ในรายวิชาภาษาอังกฤษห้สื่อนๆ
2. สร้างและพัฒนาสื่อการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษให้มีความหลากหลายมากขึ้น